

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 grudnia 2025 r. na posiedzeniu
w sprawie G.P. skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw.
z art. 148 § 1 k.k. i in.

kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie,
z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 43/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 22 lutego 2021 r., sygn. akt II K 38/19
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 22 lutego 2021 r., sygn. akt II K 38/19 G.P. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 12 lat pozbawienia wolności. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące środka kompensacyjnego, zaliczenia na poczet kary

pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oraz kosztów procesu.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej od tego orzeczenia przez obrońcę, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 43/21, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Pismem z dnia 6 lutego 2025 r., skazany G.P., powołując się na trudną sytuacją materialną wywołaną pozbawieniem wolności, zwrócił się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w sprawie II AKa 43/21.

Zarządzeniem sędziego Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2025 r., wezwano skazanego do udzielenia – w terminie 7 dni od otrzymania zarządzenia – informacji, jakie to konkretnie podstawy wznowieniowe mają stanowić kanwę wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 43/21, albowiem na zaistnienie takowych w treści swojego wniosku skazany nie wskazał – pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku (art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. lub ewentualnie art. 545 § 3 k.p.k.).

Pismem z dnia 19 listopada 2025 r., zatytułowanym „zażalenie – skarga”, poza przywołaniem też wskazujących, że jego autor nie zgadza się z ww. wezwaniem, wnioskodawca wskazał, dlaczego nie zgadza się z przywołanymi wyżej orzeczeniami. Skarżący przywołał eksponowane już w toku postępowania przed sądami powszechnymi argumenty związane z wadliwością oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brakiem obiektywizmu prokuratura P.W. Wskazał nadto, że w jego ocenie sądy dokonały wadliwej wykładni pojęcia „choroby realnie zagrażającej życiu” (art. 156 § 1 pkt 2 k.k.). Podniósł, że nie miał żadnego motywu popełnienia przypisanego mu przestępstwa i przyznaje się jedynie do tego, że przekraczając granice obrony koniecznej spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu u M.H.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania, uwzględniając zawartość pisma z dnia 19 listopada 2025 r., wynika jego oczywista bezzasadność,

uzasadniająca odmowę przyjęcia tego wniosku bez wzywania do usunięcia braków formalnych (art. 545 § 3 k.p.k.).

Na wstępie przypomnieć wypada, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.).

W art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca nałożył na sąd wznowieniowy obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania przez pryzmat jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Powyższy przepis wskazuje, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Katalog przyczyn, których zaistnienie może skutkować uznaniem wniosku za oczywiście bezzasadny ma zatem - na co wyraźnie wskazuje użyty na gruncie art. 545 § 3 k.p.k. zwrot „w szczególności” - charakter otwarty. Oczywiście bezzasadność wniosku może wynikać m.in. z faktu, że oparto go na podstawach, które nie są przewidziane w ustawie albo być konsekwencją niewskazania we wniosku jakichkolwiek podstaw wznowieniowych. Na równi z ostatnio przywołanym przykładem, należy również traktować sytuację, w której odwołanie się do określonej podstawy wznowieniowej ogranicza się jedynie do formalnego jej przywołania, bez wskazywania, jakie konkretnie okoliczności przemawiają za wznowieniem postępowania, czy też do przytoczenia okoliczności, które w oczywisty sposób nie mieszczą się we wskazywanej podstawie.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie przywołał jakiegokolwiek okoliczności, która mieściłaby się w określonych w ustawie podstawach wznowieniowych, których katalog został skazanemu wskazany w wezwaniu z dnia 6 listopada 2025 r. Informacje wynikające z pisma z dnia 19 listopada 2025 r. nie wskazują w szczególności, by w sprawie dopuszczono się – potwierdzonego orzeczeniem, o którym mowa w art. 541 k.p.k. - przestępstwa, co do którego istnieje uzasadniona podstawa przyjęcia, że mogło mieć to wpływ na treść

orzeczenia, czy też by po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, czy też skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary, czy też by potrzeba wznowienia postępowania wynikała z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego albo organu międzynarodowego (art. 540 k.p.k.). Informacje zawarte we wniosku nie wskazują również na to, by w przedmiotowej sprawie zaktualizowały się pozostałe podstawy wznowieniowe.

Odnosząc się natomiast do podniesionych przez skazanego zastrzeżeń co do wezwania z dnia 6 listopada 2025 r. należy wskazać, że taki tryb procedowania w przypadku składania przez skazanych wniosków o wyznaczenie obrońcy z urzędu w postępowaniu wznowieniowym jest zgodny z utrwaloną linią interpretacyjną Sądu Najwyższego (zob. np. zarządzenie z dnia 13 marca 2020 r., sygn. akt V KO 32/20).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.ł.]